

*Robert Sarah guineai bíboros,
az Istentiszteleti és Szentségi Fegyelmi Kongregáció
korábbi prefektusának homíliája*

GAZDAGRÉTI SZENT ANGYALOK-TEPLOM

Excellenciás Uraim!

Szeretett fivéreim és nővéreim!

Nagy megtiszteltetés számomra, hogy ma itt lehetek, és bemutathatom a szentmisét a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus ideje alatt, amely az ország, de az egész világ számára is kegyelmi pillanat. Az ünnep, amelyet ma tartunk, a keleti és nyugati egyházak közös ünnepe. Szeptember 8. a jeruzsálemi Szent Anna-bazilika felszentelésének napja, amelyet egy ősi hagyomány szerint azon a helyen építettek, ahol Szűz Mária szülei, Joachim és Anna laktak. A bizánci egyházakban azt mondják Máriáról, hogy ő a mennyország földje, vagyis az anyaméh, amelyet az emberiség felajánlott az Úrnak. A mai ünnep mindenki számára nagy öröm forrása kell, hogy legyen, mert Szűz Mária által adatott a világnak minden nép és minden nemzedék megváltója.

A hagyomány szerint ezen a napon emlékezünk Szűz Mária születésére, aki szent és áldott szülöktől, Joachimtól és Annától született. A Szűzanya nélkül nem kaptuk volna meg Jézust. Mária születésével kezdődik tehát az üdvösségterv, amelyet Isten gondolt ki az emberiség számára. Máriát az Úr kigondolta és kiválasztotta, hogy ő legyen az új szövetség szekrénye. Mária szentnek, szeplőtelennek, tisztának és kegyelemmel teljesnek született, hogy méltó legyen arra, hogy világra hozza Jézus Krisztust, a szentek szentjét, Isten Fiát. Mária gyönyörűnek született. Nem csak lelkének szépségéről beszélek, amelyhez a bűnnek árnyéka sem fér, és olyan ragyogóan tiszta volt, hogy Isten visszatükröződött benne. A liturgia „Tota pulchrának” nevezi őt. Egészen szép vagy, Mária. Ragyogó vagy, vagyis lélekben és testben egyaránt. Biztos – mondja Ligouri Szent Alfonz Mária –, hogy Mária lelke volt a legszebb lélek, ame-

lyet Isten teremtett, sőt az Ige megtestesülése után ez volt a legnagyobb és már önmagában véve is a legjelesebb mű, amelyet a Mindenható „e világon tett”. Ha a Legszentebb Máriára, az ő ragyogó szüzességére, szeplőtelen tisztaságára tekintünk, emlékeztet minket saját életszentségre szóló hivatásunkra. Minket is, amint Szent Pál mondja az ehezusiaknak, Isten, a mi Atyánk „*kiválasztott (...) a világ megteremtése előtt, hogy szentek és szeplőtelenek legyünk előtte a szeretetben. Eleve arra rendelt minket, hogy fiaivá fogadjon Jézus Krisztus által*” (Ef 1,4–5).

A Boldogságos Szűz Mária születésének ünnepe nemcsak arra hív, hogy kifejezzük gyermeki szeretetünket, hálás csodálatunkat édesanyánk iránt, hanem mindenekelőtt arra is, hogy mi is növekedjünk az életszentségben, a szüzességben és a szív tisztaságában. Arra kaptunk tehát meghívást, hogy örvendezzünk a Boldogságos Szűz Mária születésének, mert általa kaptuk meg az utat hivatásunk teljes megvalósításához mint Isten gyermekei, akiket Krisztus megváltott, és akiket arra hívott meg, hogy hozzá hasonlóvá váljanak. Az a rendeltetésünk, hogy Krisztus képmásához hasonlóvá váljunk (vö. Róm 8,29). A mai nap olvasmányai is azt emelik ki, milyen alázatosan és radikálisan kell megélnünk az életszentségre szóló meghívásunkat. Isten nem a hatalomban, hanem az alázatosságban és a kicsinységben akar megnyilvánulni. Lejön, és Názáret kis falujában egy szegény leány által születik a világba. Fia világba jöveteléhez nem fenséges palotát, hatalmas országot, hanem barlangot választ egy aprócska faluban, amely mind között a legkisebb. Ezért sok zsidó nem hitt abban, hogy Jézus a Messiás. Olyan messiást vártak, aki nemezebb, nagyobb, hatalmasabb helyről származik. Sok zsidó, és korunkban is sok ember meg van győződve arról, hogy az ember üdvössége saját vagyonától és emberi képességeitől függ. A mai világban, globalizált és jóléti társadalmunkban egy szegény ember, azaz olyan ember, akinek nincs hatalma, olyan ember, akinek nincs pénze, aki nem rendelkezik tudással, akinek nincs hírneve, az kudarokra ítélt, haszontalan ember. Minden a hatalomra, a gazdagságra és a birtoklásra összpontosul, ahelyett, hogy engednénk magunkat újból Isten képére és hasonlatosságára formálni. Ez a gondolkodás- és cselekvésmód vezetett ugyanis oda, hogy megfeledkezzünk Istenről. Mind Szent II. János Pál, mind XVI. Benedek és most Ferenc pápa is többször kijelentették, hogy a posztmodern ember

túlságosan az anyagi javakra összpontosít, és úgy rakja le életének alapját, mintha Isten nem létezne, és még a keresztények is valóságos csendes hitehagyásban élnek. Nyugati társadalmunk számára Isten meghalt, és mi vagyunk azok, akik megöltük őt... Isten gyilkosai vagyunk, kiiktatva őt mindennapi életünkéből, gondolkodásunkból. Például az abszolút szabadság keresése, a természetes törvénynek és Isten törvényének tagadása, a család felbomlása vagy Isten teljes elutasítása pontosan ebből a hitehagyó magatartásból ered, amelyet az ember tanúsít.

Az ember nagy vágya a teljes szabadság, és úgy gondolja, hogy ezt csak úgy érheti el, ha megszabadul Istentől, akit úgy tekint, mint aki szabályokat, korlátokat szab, amelyek a modern gondolkodás szerint csökkentik a valódi szabadság lehetőségét. Az ember azonban csak akkor lehet igazán szabad, ha ragaszkodik Isten parancsolataihoz és Jézus Krisztus evangéliumához. Ne felejtjük el, hogy amikor Istent kizárva cselekszünk, akkor az ember élete is veszélyben van. Még az a fejlődés sem vezetheti el az embert az igazi boldogsághoz, amelyet társadalmunk elért. Az Istent kizáró fejlődés ugyanis soha nem hoz igazi növekedést vagy igazi fejlődést. Teljes mértékben emberi életet élni csak akkor lehetséges, ha hagyjuk, hogy Isten vezesse és irányítsa létünket és személyes történelmünket. A jelen nehézségei nem szabad, hogy megijesszenek bennünket, mert, ahogy Szent Pál emlékeztet minket, *„az Istent szeretőknak minden javukra válik, azoknak, akik az ő végzése értelmében meghívást kaptak, hogy szentek legyenek. Mert akiket eleve ismert, azokat eleve arra is rendelte, hogy hasonlók legyenek Fia képmásához”* (Róm 8,28–29). Ezért arra kaptunk meghívást, hogy mindig bizzunk Istensben, mert egyedül tőle függ boldogságunk és üdvösségünk. Nem önmagunktól üdvözülünk, hanem Isten a mi üdvösségünk szerzője Fia, Jézus által, aki Szűz Mária által jött a világra. Szűz Mária folyamatosan azt mutatja nekünk, hogy Jézushoz menjünk, aki minden ember életének és üdvösségének kezdete. Az Istenanya az első élő tabernákulum a történelemben. Méhében hordozta Jézust, és átadta őt az embereknek mint az életszentiséghez vezető utat és életünk táplálékát. Szűz Mária az eucharisztikus asszony, aki támogat bennünket abban, hogy teljesen engedjük magunkat táplálni Fia, Jézus által, aki jelen van az Eucharishtiában. Emberileg nehéz lehet hinni abban, hogy a mi Urunk, Jézus Krisztus teste és vére

valóban jelen van a konsekrált ostyában és borban, mégis hitünkben ez a legigazibb valóság. Jézus valóságosan jelen van testével, vérével és istenségével a kenyérben és a borban. A hit isteni fénye által látjuk meg a konsekrált ostyában jelen lévő Jézust. Az Úr teste nem néma, nem mozdulatlan, mint egy bálvány, hanem lát, beszél, meghallgat, egészen átadja magát annak, aki be akarja őt fogadni, és továbbra is közli szeretetének evangéliumát a zűrzavarban, a tanbeli és erkölcsi szétszóródásban, életünk és e világ bizonytalanságaiban. Szabadulásról, békéről beszél. Velünk van. Ezért álljunk meg, és szemléljük őt: ez valóban olyan test, amely végigkísér minket életünk különböző időszakaiban, attól kezdve, hogy meghatódva és ámulva először fogadtuk őt magunkhoz első szentáldozásunk alkalmával. És minden alkalom, amikor vele táplálkozunk, legyen olyan, mint az első, mindig ámuljunk el és legyünk meghatódva egy olyan nagy szeretettől, amely lakást vesz bennünk. Ez a kenyér soha nem válik joggá: nem lehet megvásárolni, nincs ára számunkra, számító emberek számára, akik azt gondoljuk, hogy semmit sem lehet ingyen csinálni; ez olyan test, amely megtanít minket ingyenesen szeretni: ez Isten szeretetének teste. A szeretet mindig ajándék. Az élet csak ajándék. Jézus az Eucharisztia által mindegyikünkben lakozni akar, és át akar alakítani minket magává. Azt akarja, hogy eggyé váljunk vele, és ez a legnagyobb csoda, hogy Jézussá váljunk. Az Eucharishtiában Jézus eljön, hogy bennünk lakozzon, mi pedig benne lakozunk, és együtt ugyanazt az isteni életet éljük. Teste és vére által adatik meg nekünk az örök élet úgy, ahogyan Jézus mondja Szent János evangéliumában: *„Ha valaki ebből a kenyérből eszik, örökké él. A kenyér pedig, amelyet majd én adok, az én testem a világ életéért. (...) Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon. Mert az én testem valóságos étel, és az én vérem valóságos ital. Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, az bennem marad, és én őbenne. Amint engem küldött az élő Atya, és én az Atya által élek, úgy aki engem eszik, az is általam él. Ez az a kenyér, amely a mennyből szállt alá. Nem olyan, mint amit az atyák ettek és meghaltak; aki ezt a kenyeret eszi, örökké élni fog”* (Jn 6,51.54–58). Az üdvösséget tehát egyedül csak Jézus adja meg nekünk.

Kedves barátaim, helyezzük újra életünk középpontjába az eucharisztikus Jézust, és életünk új erőre kap, mert ő valóban az élet, a béke és a szeretet kimeríthetetlen forrása. Amikor fáradtak vagyunk, fájdalom ér bennünket, megpróbáltatásoktól szenvedünk, aggódunk, akkor térdeljünk le az eucharisztikus Jézus előtt, imádjuk őt teljes szívünkben, és megtapasztaljuk, hogy újjászületünk belőle. Az Eucharisztia újjászületést és életet ad. Határozottan térjünk vissza ahhoz, hogy fontosnak tartjuk a szentségimádást mindennapi életünkben. Szakítsunk minden nap néhány percet, amelyet átadunk az Úrnak, letérdelve eucharisztikus jelenléte előtt, és csendben éljük meg imádságunkat. Letérdelni és csendben imádni: ez a leghelyesebb emberi módja annak, hogy Isten fensége előtt álljunk, aki alázatosan, de valóságosan jelen van az Eucharisziában. A hittel, szeretettel és reménnyel megélt csendes imádságban ugyanis erősödik keresztény életünk, mert a csendben lehetőséget adunk Istennek, hogy szóljon a szívünkhöz, és megmutassa nekünk a követendő utat. A mindennapi imádságban felfedezzük, hogy Isten lakóhelye a csend. Isten a csendben lakik, és csendbe burkolózik. A modern ember éppen azért veszett el, mert már nem fordít időt az imára, különösen a csendes imára, ezért szünet nélkül aktivizmussal és zajos mozgolódással foglalkozik, amelyek a belső életre való képességét pusztítják. Ez a pandémiás időszak sokaknak adott lehetőséget arra, hogy újra felfedezzék a csend értékét és a személyes imát. Arra kényszerültünk, hogy otthonunkban maradjunk, így lehetőséget kaptunk arra, hogy első kézből tapasztaljuk meg, hogy a féktelen aktivizmuson túl, amely még akkor is folytatódhat, ha otthon maradunk, ott van a szemlélődés dimenziója, amely az embernek alázatos, ráhagyatkozó magatartást ad. A csendes szemlélődésen keresztül visszaszerezhetjük valódi kapcsolatunkat Istennel és következőképpen önmagunkkal is, mert amikor elmerülünk Istenben, akkor sikerül jobban elmerülni önmagunkban is, és világossá válik számunkra, hogy kik is vagyunk valójában: az ő drága teremtményei, és a keresztségben az ő kedves gyermekei vagyunk, akiket vérenek drága árán szerzett meg szeretett Fia, a mi Urunk, Jézus Krisztus. Valójában sajnós a mai ember, aki megölte Istent, azt gondolja, hogy az imádkozás időpocsékolás, miközben a szentek, még azok is, akik Kalkuttai Teréz anyához hasonlóan leginkább a tevékeny szeretetnek szentelték magukat, megtanítottak minket arra, hogy

a szeretetcselekedet minden nagy műve az imáadásból, az imádságból és a csendből születik. Ezért, kedves fivérem és nővérem, vágyakozzunk arra, hogy életünkkel elvigyük Istent a világba, és akkor leszünk valóban Isten gyermekei és Krisztus tanítványai. Biztosak lévén ebben a reményben, kérjük az eucharisztikus Jézust, hogy töltsön be minket jelenlétével, és mindennapi életünkben jelenlétének tabernákulumaivá tegyen minket, mint ahogy Szűz Mária is az volt. Köszönöm a türelmeteket, hogy meghallgattatok, és Isten áldjon meg benneteket mindenkor! Ámen.